

årsager og netop også af årsager omkring det sikkerhedspolitiske flertal, som eksisterede på daværende tidspunkt – er faktisk forkert. Og det, som undrer én, er netop, når man begrundes med, at man ikke kan lave en undersøgelse, fordi man har slettet stort set alle oplysninger, at PET så er i stand til med fuldstændig nøjagtighed at fortælle, hvad Anders Nørgaard ikke infiltrerede 20 år tilbage. Og det ved vi jo godt ellers er meget vanskeligt. Vi kan alle sammen huske en ting, som er foregået for 20 år siden, men at huske, hvad der ikke er foregået, kræver, at man har et utrolig præcist kendskab til, hvad der er foregået.

Men det er man altså i stand til at huske i PET. Man kan ikke huske, om man har indsamlet stillerlister; man kan ikke huske, om man har fabrikeret nøgler til ulovlige indbrud; man kan ikke huske alle de dér ting, men at han ikke har gjort noget, kan man huske med pinlig nøjagtighed.

Så er der ikkesvarene, altså dér, hvor man stiller nogle spørgsmål, og så føler man, at der bliver kørt en tur i karrusellen, og når man kommer ud, er man fuldstændig rundtosset. Jeg kan ikke sige det bedre end den radikale ordfører: en opfordring til justitsministeren om at sørge for, at de svar bliver ordentlige, fordi om det viser sig, at regeringen fik ret i, at denne her måde at gøre det på var den rigtige, afhænger altså af kvaliteten af de svar.

Det ser vi i hvert fald frem til, og så tak til SF for, at vi har haft denne her debat, som har været nyttig.

Justitsministeren (Frank Jensen):

På det her område er jeg glad for fuldstændig at kunne imødekomme hr. Søren Søndergaards – også på dette område – ønske om, at regeringen skal sætte sig i spidsen. For hvad er det, der fremgår af det kommissorium, som regeringen har udarbejdet for det nu nedsatte udvalg? Det er netop det spørgsmål, som hr. Søren Søndergaard meget humoristisk fremlægger her: muligheden for at have egen adgang til oplysninger om, hvorvidt man selv har været registreret, eller en samfundsmæssig adgang til at få at vide, hvilke organisationer og grupperinger i samfundet der har været udsat for interesse fra PET's side. Det ligger i udvalgsarbejdet, og allerede inden årsskiftet eller forventelig omkring årsskiftet skal der svares fra udvalget, om der kan laves sådan en ordening. Og der er

mange lag, man skal grave ned i, inden man kan give det svar.

Jeg ved godt, det ikke er fakta, hr. Søren Søndergaard har jagtet i den her sag. Det er igen det dér ønske om, når mediestormen blæser, så bare at puste mere til, og det kommer man måske til at se rigtig ud af i en verden, hvor politik jo efterhånden ligner en stunt. Det drejer sig mere om at se ud på den rigtige måde end at gå efter det rigtige.

Jeg har valgt i den her sag fra første færd at samarbejde med regeringen og gå efter det indholdsmæssige, en ny regulering af PET, en ny lovgivning for PET, muligheder for at undersøge, hvorvidt man kan lave oplysningsadgang til folk selv, styrket kontrol. Men der er altså desværre politikere, der er døgnets politikere, som altså bare følger fra den ene avisudgivelse til den anden. Det er selvfølgelig ens eget frie valg, men når det kommer til at stå tilbage, hvem der sætter sig flest spor i historiebøgerne, så tror jeg stadig væk på, at det er dem, der går efter det indholdsmæssige.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg bliver nødt til at spørge justitsministeren: På hvilke punkter mener justitsministeren, at hr. Søren Søndergaard ikke jagter fakta? For det er på det nærmeste på grænsen af injurielovgivningen, det, der kom her.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er blot en enkelt bemærkning til hr. Søren Søndergaard. Jeg synes, det er helt i orden, at man remser op, hvor lang tid der går mellem forskellige reaktioner på spørgsmål stillet af Folketinget, men jeg synes ikke, at der er nogen speciel grund til at bruge det som eksempel på de håbløse arbejdsvilkår, man har i Folketinget, for jeg synes da, det under alle omstændigheder er Folketinget, der har fat i den lange ende. Det er os, der stiller spørgsmålene, og det er ministeren, der skal komme med svarene, og så længe svarene ikke er tilfredsstillende, stiller man nye spørgsmål.

Jeg synes også, at hr. Søren Søndergaard skulle have fat i det aspekt, at her har vi faktisk en proces, hvor der er total offentlighed omkring alle spørgsmål, der bliver stillet, og alle svar, der bliver givet. Udvalgsrapporterne er offentligt tilgængelige, debatterne i Folketingsalen er offentligt tilgængelige. Det er en stor